

I

‘Geruchten, insinuaties, suggesties, vermoedens.’ De president van de Verenigde Staten smeedde de leren map met het dagelijkse inlichtingenrapport op de tafel, waar het door Christopher Hendricks neergelegd was.

‘Met alle respect, meneer,’ zei de minister van Defensie, ‘ik denk dat het wel iets meer is dan dat.’

De president keek zijn betrouwbaarste bondgenoot met strakke blik aan. ‘Jij denkt dat dit de waarheid is, Chris.’

‘Dat denk ik inderdaad, ja.’

De president wees naar de map. ‘Als ik iets geleerd heb in mijn lange, glorieuze politieke carrière dan is het wel dat een waarheid zonder feiten gevaarlijker is dan een leugen.’

Hendricks trommelde met zijn vingers op het dossier. ‘En waarom zou dat zo zijn, meneer?’ Hij zei het zonder rancune; hij was er oprecht benieuwd naar.

De president slaakte een zucht. ‘Omdat geruchten, insinuaties, suggesties en vermoedens zonder feiten de neiging hebben te versmelten tot een mythe. Mythes weten zich altijd in de hoofden van mensen te wurmen en worden iets meer, iets groters dan het leven zelf. Iets onuitwisbaars. Zo is Nietzsches “Übermensch” geboren.’

‘En u denkt dat dat hier het geval is.’

‘Inderdaad.’

‘Dat deze man niet bestaat.’

‘Dat heb ik niet gezegd.’ De president draaide zijn stoel,

plantte zijn ellebogen op zijn glanzende bureau en vouwde zijn handen. ‘Wat ik niet geloof zijn de geruchten over wat hij gedaan heeft – over waartoe hij in staat is. Nee, tot op dit moment geloof ik die dingen niet.’

Er viel een korte stilte. Buiten het Oval Office weerklonk even het geluid van een bladblazer. Hendricks keek naar buiten en zag geen bladeren. Maar dat zei niets want al het werk in en rond het Witte Huis gebeurde altijd op een zeer terughoudende manier.

Hendricks schraapte zijn keel. ‘Hoe dan ook, meneer, het is mijn vaste overtuiging dat hij een belangrijke bedreiging voor ons land vormt.’

De Amerikaanse vlag stond rechts van het raam. Hij hing slap naar beneden, waardoor de sterren niet goed te zien waren. De president had zijn ogen halfgesloten. Hij ademde diep en gelijkmatig. Als Hendricks niet beter wist, zou hij kunnen denken dat de president in slaap was gevallen.

De president gebaarde om het dossier en Hendricks schoof het naar hem toe. De president opende het en bladerde door de dicht bedrukte pagina’s. ‘Hoe gaat het met Treadstone?’

‘Treadstone functioneert behoorlijk goed.’

‘Zijn je beide directeuren op hun taak berekend?’

‘Ja.’

‘Dat zeg je me iets te snel, Chris. Vier maanden geleden was Peter Marks nog akelig dicht in de buurt van een exploderende autobom. Op bijna hetzelfde moment raakte Soraya Moore gewond toen ze in Parijs in tragische omstandigheden verzeild raakte.’

‘Ze heeft de klus geklaard.’

‘Je hoeft niet zo in de verdediging te gaan,’ zei de president. ‘Ik geef alleen maar uitdrukking aan mijn bezorgdheid.’

‘Ze zijn allebei medisch en psychisch volkomen gezond verklaard.’

‘Ik ben oprecht blij om dat te horen. Maar zij behoren tot een bijzonder slag directeuren, Chris.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou, ik ken geen andere directeuren van inlichtingendiensten die zich regelmatig met veldwerk bezighouden.’

‘Zo wordt er bij Treadstone gewerkt. Het is een kleine organisatie.’

‘Met opzet, ik weet het.’ De president zweeg even. ‘En hoe ontwikkelt Dick Richards zich?’

‘Hij past zich goed aan in het team.’

De president knikte. Hij tikte peinzend met zijn wijsvinger tegen zijn onderlip. ‘Oké,’ zei hij uiteindelijk, ‘zet Treadstone op deze zaak, als je dat dan per se wilt – Marks, Moore, Richards, zie maar. Maar..’ hij schudde dreigend met zijn wijsvinger, ‘... je brengt mij dagelijks verslag uit over hun vorderingen. Ik wil bovenal feiten, Chris. Bezorg me het bewijs dat deze zakenman...’

‘De volgende grote bedreiging van onze veiligheid.’

‘Wat hij ook mag zijn, maar bezorg me het bewijs dat hij onze aandacht verdient, anders moet je je waardevolle personeel maar voor andere dringende zaken inzetten. Begrepen?’

‘Ja, meneer.’ Hendricks stond op en verliet het Oval Office, nu nog bezorgder dan toen hij er binnenging.

Toen Soraya drie maanden geleden uit Parijs terug was gekomen, vond ze dat Treadstone heel erg veranderd was. In de eerste plaats omdat Treadstone van Washington naar Langley, Virginia, verhuisd was. Dat kwam doordat de beveiliging tekortgeschoten was toen de autobom in de ondergrondse parkeergarage van het oude kantoor geëxplodeerd was, waardoor Peter gewond was geraakt. In de tweede plaats kwam dat door de aanwezigheid van een grote, magere man met dunnend haar en een innemende glimlach.

‘Wie heeft mijn kaas gepikt?’ had ze op een iets te luide fluis-tertoon tegen haar mededirecteur en goede vriend Peter Marks gezegd.

Peter was in de lach geschoten terwijl hij haar omhelsde. Ze wist dat hij op het punt stond om haar te vragen naar Amun Chalthoum, het hoofd van al-Mokhabarat, de Egyptische ge-

heime dienst, die gedood was tijdens haar missie in Parijs. Ze wierp hem een waarschuwend blik toe en hij slikte zijn vraag in.

De grote, magere man was uit zijn werkkamertje gekomen en liep naar hen toe. Hij stak zijn hand uit en stelde zich voor als Dick Richards. Een absurde naam, dacht Soraya.

‘Het is goed dat u terug bent,’ zei hij vriendelijk.

Ze keek hem bevreemd aan. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Ik heb sinds mijn eerste werkdag hier veel over u gehoord, het meeste van directeur Marks.’ Hij glimlachte. ‘Ik wil u met alle plezier bijpraten over de inlichtingendossiers waaraan ik gewerkt heb, mocht u daar prijs op stellen.’

Ze toverde een glimlach op haar gezicht en hield die vast tot dat hij met een knikje afscheid van hen nam.

Toen hij weg was, richtte ze zich tot Peter. ‘Dick Richards? Echt waar?’

‘Richard Richards. Zoiets als Major Major uit *Catch-22*.’

‘Waar is Hendricks in godsnaam mee bezig?’

‘Onze baas heeft er niets mee te maken. Hij is door de president benoemd.’

Soraya staaarde naar Richards die weer achter zijn computer zat te ploeteren. ‘Een spion binnen de muren van Treadstone?’

‘Mogelijk,’ zei Peter. ‘Hij heeft in ieder geval een uitstekende reputatie op het gebied van het bestrijden van cyberspionage.’

Ze had het als grapje bedoeld, maar Peter had haar bloedserieus antwoord gegeven. ‘Je wil me toch niet vertellen dat de president Hendricks opeens niet meer vertrouwt?’

‘Ik denk,’ had Peter haar in haar oor gefluisterd, ‘dat de president, na wat er met ons beiden gebeurd is, zijn twijfels over ons heeft.’

Uiteindelijk pakten Soraya en Peter de trauma’s aan die ze beiden vier maanden eerder opgelopen hadden. Het duurde lang voordat zij iets over Amun kon zeggen. Peter had een oneindig geduld met haar, maar dat was niet zo verwonderlijk; hij vertrouwde erop dat zij het hem zou vertellen, als ze er klaar voor was.

Ze hadden net een telefoontje van Hendricks gehad. Over een uur moesten ze bij hem komen voor een spoedvergadering. Ze hadden nog tijd genoeg. Eensgezind pakten ze zwijgend hun jassen.

‘Assessmentbijeenkomst over veertig minuten,’ zei Tricia, een mollige blondine, tegen Peter toen ze de deur uit liepen. Peter gromde. Zijn gedachten waren heel ergens anders.

Buiten liepen ze naar de overkant van de straat waar ze aan de rand van het park bij hun favoriete stalletje koffie en kaneelbroodjes kochten. Met opgetrokken schouders en met hun rug naar het Treadstone-gebouw wandelden ze onder de kale bomen die niet altijd een even goede bescherming boden.

‘Het ergste is,’ zei ze, ‘dat Richards een slimme kerel is. We zouden zijn ervaring nodig kunnen hebben.’

‘Als we hem maar konden vertrouwen.’

Soraya nam een slok koffie om wat warmer te worden. ‘We zouden kunnen proberen om hem aan onze kant te krijgen.’

‘Dan zouden we tegen de president ingaan.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Vertel me iets nieuws.’

Hij lachte en sloeg zijn arm om haar heen. ‘Ik heb je gemist.’

Ze kreeg een nadenkende blik in haar ogen, terwijl ze met haar tanden een stuk van haar kaneelbroodje trok en er bedachtzaam op begon te kauwen. ‘Ik ben lang in Parijs gebleven.’

‘Niet echt verbazingwekkend. Het is een stad die je moeilijk kunt loslaten.’

‘Amuns dood was een schok.’

Peter had de beleefdheid om zijn mening voor zich te houden. Ze liepen een tijdje zwijgend verder. Een kind stond naast zijn vader en liet het touw vieren van een vlieger in de vorm van een vleermuis. Ze lachten. De vader legde zijn arm om de schouder van de jongen. De vlieger ging steeds hoger.

Soraya keek naar hen. Haar blik ging omhoog naar de vlieger. Uiteindelijk zei ze: ‘Terwijl ik herstelde, dacht ik: waar ben ik in hemelsnaam mee bezig? Is dit de manier waarop ik de rest van mijn leven wil doorbrengen? Vrienden kwijtraken en...’

Haar stem stakte. Ze had sterke, maar tevens tegenstrijdige gevoelens voor Amun gehad. Ze had zelfs even gedacht dat ze van hem hield, maar ze was uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat dat niet zo was. Die openbaring had haar schuldgevoel alleen maar verergerd. Als zij hem niet gevraagd had, als hij niet van haar gehouden had, was Amun nooit naar Parijs gekomen. Dan zou hij nu nog geleefd hebben.

Ze had plotseling geen trek meer en overhandigde haar koffie en de rest van haar kaneelbroodje aan een zwerver op een bank die enigszins verbaasd opkeek en haar met een knikje bedankte. Toen ze buiten zijn gehoorsafstand waren, zei ze zacht: ‘Peter, ik kan mezelf niet uitstaan.’

‘Je bent ook maar een mens.’

‘Kom op, zeg.’

‘Heb je nooit eerder een fout gemaakt?’

‘Maar een mens, ja,’ herhaalde ze met gebogen hoofd zijn woorden. ‘Maar dit was een afschuwelijke beoordelingsfout. Ik ben vastbesloten om zo’n fout nooit meer te maken.’

De stilte die volgde, duurde zo lang dat ze Peter verontrustte. ‘Je denkt er toch niet over om ontslag te nemen?’

‘Ik denk erover om terug te gaan naar Parijs.’

‘Meen je dat?’

Ze knikte.

De uitdrukking op Peters gezicht veranderde plotseling. ‘Je hebt daar iemand ontmoet.’

‘Misschien.’

‘Toch geen Fransman. Alsjeblieft, zeg me dat het geen Fransman is.’

Zwijgend keek ze hoe de vlieger hoger en hoger ging.

Hij lachte. ‘Toe,’ zei hij, ‘ga niet, alsjeblieft.’

‘Dat is nog niet alles,’ zei ze. ‘Daar in Parijs besefte ik dat er in het leven meer is dan je aan de schaduwen vast te blijven klampen als een spin aan zijn web.’

Peter schudde zijn hoofd. ‘Ik zou willen dat ik wist...’

Opeens wankelde ze. Ze zou gevallen zijn als Peter zijn broodje en koffie niet had laten vallen, en haar onder de arm

had gepakt om haar te ondersteunen. Hij leidde haar bezorgd naar een bank, waar ze met haar hoofd in haar handen ging zitten.

‘Ademhalen,’ zei hij met een hand op haar rug. ‘Adem diep in.’

Ze knikte en deed wat hij zei.

‘Soraya, wat is er aan de hand?’

‘Niets.’

‘Je moet een zeikerd niet in de zeik nemen.’

Ze haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen. ‘Ik weet het niet. Vanaf het moment dat ik uit het ziekenhuis ben, heb ik last van dit soort flauwtjes.’

‘Ben je bij een dokter geweest?’

‘Dat was niet nodig. Ik had er steeds minder last van. Het is langer dan twee weken geleden dat ik de laatste gehad heb.’

‘En nu deze.’ Hij wreef met zijn hand over haar rug in een poging om haar te kalmeren. ‘Ik wil dat je een afspraak maakt...’

‘Je moet me niet als een kind behandelen.’

‘Dan moet jij je niet als een kind gedragen.’ Hij ging op gedempte toon verder. ‘Ik maak me zorgen om jou en ik vraag me af waarom jij dat niet doet.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Oké.’

‘Nu kun je niet terug naar Parijs,’ zei hij slechts half voor de grap. ‘Niet totdat...’

Ze lachte, en ten slotte keek ze op. In haar ooghoeken glansden tranen. ‘Dat is nu precies mijn dilemma.’ Daarna schudde ze haar hoofd. ‘Ik zal nooit rust vinden, Peter.’

‘Wat je bedoelt is dat je het niet verdient om rust te vinden.’

Ze keek hem aan en haalde met een flauwe glimlach haar schouders op. ‘Misschien moeten we aan elkaar duidelijk maken waarom we allebei een beetje geluk verdienen. Misschien moeten we ons daarop concentreren.’

Ze stond op en schudde zijn hand van zich af. Ze liepen terug. De zwerver was klaar met het verorberen van het ontbijt dat Soraya hem gegeven had en lag nu op zijn zij. Hij had *The Washington Post* als een deken over zich heen getrokken.

Toen ze hem passeerden, konden ze hem zwaar horen snurken, alsof niets in de wereld hem kon deren. En misschien, dacht ze, was dat ook wel zo.

Ze wierp een zijdelingse blik op Peter. ‘Wat zou ik zonder jou moeten?’

Hij kreeg een glimlach op zijn gezicht die steeds breder werd. ‘Dat vraag ik me nu ook al de hele tijd af.’

‘Weg?’ zei de directeur. ‘Hoe bedoel je, weg?’

Boven zijn hoofd was het huidige Mossad-motto gegraveerd. Het kwam uit Spreuken 11:14: *Door gebrek aan visie gaat het volk ten onder, een keur van raadgevers brengt het tot bloei.*

‘Ze is spoorloos verdwenen,’ zei Dani Amit, hoofd van de afdeling Buitenlandse Inlichtingen. ‘We hebben ons tot het uiterste ingespannen maar het is ons niet gelukt om haar te traceren.’

‘Maar we moeten haar traceren.’ De directeur schudde zijn ruig behaarde hoofd en tuitte zijn leverkleurige lippen. Het was duidelijk dat hij zich zorgen maakte. ‘Rebeka is de sleutel tot de missie. Zonder haar zijn we machteloos.’

‘Dat begrijp ik, meneer. Dat begrijpen we allemaal.’

‘Dan...’

Dani Amits bleekblauwe ogen hadden een oneindig trieste uitdrukking. ‘We weten eenvoudigweg niet wat we moeten doen.’

‘Hoe kan dat nu? Zij is een van ons.’

‘Dat is nu precies het probleem. We hebben haar te goed getraind.’

‘Als je gelijk hebt, zouden onze mensen haar moeten kunnen vinden, omdat zij net zo goed getraind zijn als zij. Maar zij hebben haar niet gevonden, dus moet ik helaas constateren dat zij beter is.’ De berisping was net zo helder als scherp.

‘Ik ben bang...’

‘Ik wil niet dat je dat zegt,’ zei de directeur kortaf. ‘Haar baan bij de luchtvaartmaatschappij?’

‘Een dood spoor. Haar chef heeft geen contact met haar gehad

sinds het incident in Damascus zes weken geleden. Ik ben ervan overtuigd dat hij niet weet waar ze is.'

'Hoe zit het met haar telefoon?'

'Ze heeft hem weggegooid of ze heeft de gps uitgeschakeld.'

'Vrienden, familie.'

'Die zijn ondervraagd. Rebeka heeft niemand over ons verteld. Dat is een ding dat zeker is.'

'Om het protocol op deze manier te doorbreken...'

De zin hoefde niet afgemaakt te worden. De Mossad-regels waren volstrekt duidelijk. Rebeka had de belangrijkste regel geschonden.

De directeur draaide zich om en staaarde somber uit het raam van zijn kantoor op de bovenste verdieping van een rond, glazen bouwwerk in Herzlija. Aan de andere kant van de stad waren het trainingscentrum van de Mossad en de zomerresidentie van de premier. De directeur ging hier vaak naartoe als hij zich weemoedig voelde worden en het drukke centrale hoofdkwartier van de Mossad in de binnenstad van Tel Aviv hem benauwde. De oprijlaan slingerde zich om een fontein en er waren altijd bloeiende planten, om maar te zwijgen van de nabijgelegen haven met zijn vloot aan zeilboten die op hun ligplaats lagen te dobberen. Dat woud van masten had iets heel geruststellends, zelfs voor Amit, alsof uit hun aanwezigheid een bepaalde blijvendheid sprak in een wereld waarin alles in een vloek en een zucht kon veranderen.

De directeur hield van zeilen. Iedere keer als hij iemand verloor, wat gelukkig niet al te vaak voorkwam, trok hij eropuit, alleen op zee met de wind en het klagende gekrijs van de meeuwen. Zonder zich om te draaien zei hij vrij scherp: 'Vind haar, Dani. Zoek uit waarom ze ons niet gehoorzaamd heeft. Zoek uit wat ze weet.'

'Ik weet niet...'

'Ze heeft ons bedonderd.' De directeur draaide zijn stoel terug en boog zich voorover. Zijn stoel maakte onder zijn kolossale gewicht een protesterend, schrill geluid. De volle kracht van zijn autoriteit was in elk woord dat hij sprak te horen. 'Zij is een

verraadster. We zullen haar als zodanig aanpakken.’

‘*Memune*, ik verbaas me over de snelheid waarmee u tot deze conclusie komt.’ Amit had de interne aanspreektitel van de directeur gebruikt: eerste onder gelijken.

De kogel- en bomvrije ramen waren gecoat met een folie die licht reflecteerde, maar die er ook voor zorgde dat anderen niet naar binnen konden kijken, wat de ruimte een aquariumachtige sfeer gaf. De ogen van de directeur leken in het flauwe kantoorlicht te flikkeren als die van een diepzeevis die plotseling in het schijnsel van de voorhoofdflamp van een duiker gevangen wordt. ‘Het is me niet ontgaan dat zij jouw lievelingsproject is geweest, maar het wordt nu tijd dat je toegeeft dat je het fout gezien hebt. Zelfs als ik ertoe zou neigen om haar het voordeel van de twijfel te geven, is het te laat. De gebeurtenissen dreigen ons boven het hoofd te groeien. We zijn oude vrienden maar ook strijdmakkers. Dwing me niet om de Duvdevan erbij te halen.’

Het beangstigende spookbeeld van het inroepen van de elite-eenheid van de Israëlische krijgsmacht trof Amit als een messteek. Het was een teken van Rebeka’s buitengewone belang voor Israël’s veiligheid dat de directeur zelfs met het inroepen van de Duvdevan dreigde om Amit aan te zetten tot iets wat hij eigenlijk niet wilde doen.

‘Wie ga je inzetten?’ De directeur vroeg het langs zijn neus weg alsof hij vroeg naar Amits vrouw en kinderen.

‘En haar unieke kwaliteiten en bruikbaarheid dan?’

‘Haar verraad heeft alles overtroefd, Amit, zelfs die buitengewone kwaliteiten. We moeten aannemen dat zij overstag is gegaan door wat zij ontdekt heeft. Wat als zij van plan is om die kennis aan de hoogste...’

‘Onmogelijk,’ stooft Amit op.

De directeur keek hem even met samengeknepen ogen peinzend aan. ‘Ik geloof dat jij tot de dag van vandaag vol zou houden dat het onmogelijk was dat zij zou verdwijnen.’ Hij wachtte. ‘Heb ik gelijk of niet?’

Amit liet zijn hoofd hangen. ‘U hebt gelijk.’